CUVINTE DE PAȘTI

Paști. Ziua cea mare în care ne aducem aminte că Mielul cel prea blând și sfânt, Domnul nostru Isus Hristos, s'a jertfit pentru păcatele noastre.

Să ne înălțăm cu mintea la sacrificiul întreg al Fiului lui Dumnezeu și să cercetăm roada omului. Dar roada învrăjbirii în lume nu seamănă de fel cu aceea așteptată de învățătura din cărțile sfinte.

✱

Altădată Fiul omului a dat tot și a primit în schimb coroana de spini. Astăzi fiul lui Ics sau Igrec — tot om, zicese, și el — primește orice, dar nu dă, adeseori, de cât, foarte puțin. Mie, de exemplu, un negustor mi-a dat numai 20 de ouă, deși el primise 100 de lei.

Și viceversa:

Amicul meu, nea Niță Pitpalac, s'a aprovizionat de Paști cât se poate de larg. A dat destule parale ca să împlinească... tradiția pântecului. Dar oare, ce va primi el de Paști dela coana Sița, dacă nu-i va cumpăra măcar un „imprimeu" de câteva mii de lei?

✱

Peste câteva zile, Invierea. Cu împăcare (dacă negustorul nu va specula) și cu ertare de păcate (dacă păcatele nu vor fi din cele nepermise de ordonanțele oficiale).

Să constatăm că, odată cu învierea Domnului, este și reînvierea Naturii. Să ne bucurăm că pomii sunt plini de floare, dar să nu admitem această floare la vinuri.

✱

Câmpul e verde, dar ochii multora să nu mai vadă bărăgan oriunde. Verdeții să nu-i mai facă vre-o concurență surtucurile noastre purtate peste termen.

Mieii sburdă pe pajiști, dar de Paști îi preferăm la cuptor, cu drobul respectiv.

Datinele, cu anume „menu" de Paști, se păstrează. Miel cu spanac au unii; foarte mulți scriitori însă, preferă spanacul fără miel. Se va vedea de asemenea mâncare cu stafide și coconare. Dar numai cine e cocon are acum asemenea delicatesă.

De ouă roșii nu trebue să ducem lipsă. Dacă întâmplător va fi pe ici pe colo vre-o absență, înseamnă că un curagios, pe care încă nu l-a ciocnit amenda, le-a furat de sub cloșcă.

✱

Păcat că nu se mai încondeiază și la orașe ouăle. „Incondeiarea", se vede, va rămâne pe seama „bunilor amici", cari pot strecura o vorbă bună... unde tradiția nu obligă. La șeful tău sau unde interesele tale suferă.

Și totuși ciocnirile (cu ouă) la Paști vor fi în toi ca și ciocnirile de „idei" (la toi) ori ciocnirile de pahare. Vor fi benigne aceste ciocniri, nu ca acele de pe fronturi. Menagiile cu miel la tavă, nu se vor da tava ca odinioară bunii mei vecini dela periferie. Altă dată, la mahala, interveneau uneori, la Paști, nu numai caiafele, dar și carafele... (cam multe la număr).

✱

De Paști mai e o datină: literatura de sărbători, cu „obiceiuri de Paști la diferite popoare", cu „Calvarul Domnului" care, adesea (calvarul, nu Domnul) este, din cauza prozei și a versurilor banale, mai mult calvarul domnului... cititor.

Tot de Paști, pe vreme bună, cetățenii ies la iarbă verde. Ii paște numai bucuria... de a sta turcește și a'și rupe mijlocul. Pun patefonul ca să asurzească, deschid pâlnia gâtului ca să dea drumul la brăcinare și adorm pe gazon ca să-și coloreze pantalonii cu nuanța speranței. Dacă însă plouă, creștinii ascultă la radio conferințe și regretă că n'au unde „să facă Paștile".

Iar madam Ionescu se revoltă:

— Degeaba mi-am mai făcut gioarsa asta de pălărie dacă nu poți să ieși nicăeri!

✱

Dar de Paști este și reculegere. O recomandare însă: cei cari mult au cules din truda altora, să nu mai re-culeagă. Jertfa Celui care n'a cules dela oameni de cât hulă, o poruncește.

C. COSCO

Ce se aude de Paști

— Salutare Mache!
— Servus, Lache.
— Ce mai faci, Mache?
— Ia cu roboteala de sărbători. Paștii care vine o să mă coste o grămadă de bani. Nevasta vrea taior, pălărie nouă, pantofi de șearpe, poșetă asortată cu părul cățelușului nostru, ciorapi de mătase Kunerth, fără să mai socotesc cele necesare gurii. Cât e ziulica de mare sunt cu mâna în portofel.
— Ce să-i faci, Mache, așa e când omul e însurat și are rosturile lui. Dar tu, cu ce te înoești de sărbători?
— Eu? O să-mi cumpăr o cravată de trei poli dela negustorii ambulanți de pe Lipscani.

✱

— ... Ia te uită, dom'le, ce bandit? I-am plătit 500 lei suta de ouă, garantat proaspete, și când a vrut nevastă-mea să întrebuințeze din ele pentru coca de cozonaci, 90 au fost stricate!...
— Păi eu d'aia nu mai fac cozonaci. Să-mi prăpădesc și femeia ca să-i bată?
— Dar de ce să-i bată, dacă sunt buni!

✱

— Cum o să petreci de Paști?
— Asta nu știu. Adineauri am primit o telegramă că vine și soacră-mea.

✱

— Hristos a înviat!
— Adevărat c'a 'nviat!
— Ați petrecut de Paști la Giculeți?
— Da'de unde!
— De ce?
— Să vezi, când să-și îmbrace nevasta ciorapii, ciorapii noui de mătase, cari m'au costat 500 de lei, a sărit un ochiu! Din asta a isbucnit o ceartă care a ținut până seara. N'am mai vorbit două zile!

— Ce ești așa întunecat, Năică?
— Cum naiba să nu fiu. M'a pus dracu de am jucat poker a doua zi de Paști și am pierdut jumătate din banii puși la o parte pentru chirie!...
— Nu-i nimic, s'au prelungit contractele.
— Da, dar plata chiriei?

✱

— Ce faci de Paști?
— Eu mă duc la o mănăstire. Dar tu?
— Eu stau acasă. Dacă e vorba să beau și să mănânc; pot să fac asta și la domicil.
— Nu e așa; la mănăstire te și rogi...
— De cine?

✱

— Ce-o să gătești de Paști Marioară?
— Miel, după cum e obiceiul. Dar tu?
— Tot miel.
— Dar cu ce?
— Cu ce? Cu nimic.
— Cum, cu nimic! Il faci numai la tavă?
— Nu, îl fac la Georgeta... Paștile. Ne-a invitat la ea. Are masă mare de Paști. A chemat și pe Vasilești, pe Niculești..

✱

Gospodina către sot.
— Lică, mai trebue pentru foițe, ca să facem și d'alea pestrițe ca Vasileasca.
— Ei, Vasileasca pestriță!
— Ouăle! Nu face pe deșteptul! Și mai dă-mi parale pentru unt că ăla care l-ai cumpărat l-am pus la cozonaci.
— Ce atâta grăsime, draga mea. Ziceai că vrei să faci siluetă.

I. TRIFD

— M'ai înșelat, nemernico!
— Zău că nu, bărbate!
— Dar de ce oul are astfel de formă?
— Le-am ouat într'un cuib de mitralieră!

ET CAETERA

SCEPTICUL.
— Eu unul nu cred de cât ceeace înțeleg. Așa sunt eu...
— Oricum, e trist să vezi un tânăr de vârsta dumitale care nu crede în nimic.

LOGICA LOR.
— Tăticule, mătușica Lili mi-a spus că noi am venit pe lume ca să ajutăm pe cei din jur.
— Foarte adevărat, dragul meu.
— Bine, dar atunci cei din jur la ce au venit?

ULTIMATUM.
— Va să zică ultimul tău cuvânt e „nu"?
— Da!

SPIRIT PRACTIC.
— E ridicol ca o simplă sărutare trimisă prin telegramă să coste 20 de lei.
— Trimite „o mie de sărutări" și chiar dacă-ți ia taxa dublă, tot tu ești în câștig cu 999 de sărutări.

„DEOSEBIRE CAPITALA".
Un individ se prezintă la un avocat.
— Domnule avocat, am furat într'un restaurant.
— Ca proprietar, sau ca client?

DOUA FELURI DE A „ASCULTA".
Când noua servitoare se prezintă stăpânei casei, aceasta îi spuse: „Celei care a fost înaintea dumitale a trebuit, să-i dau drumul fiindcă n'asculta".
— O, în privința asta, coniță,— se grăbi să răspundă noua perlă, n'aveți grijă, eu *ascult*.

FILME

— De ce ții numai de cât să te desparți de soție?
— Pentrucă altfel m'aș despărți de viață.
— Pretinzi că vrea să te omoare?
— Nu pretind: sunt sigur, domnule președinte.
— Te amenință cu revolverul, cu mitraliera?
— Cu ceva și mai periculos. Cu gura.
— Mușcă?
— Dacă ar mușca, n'ar fi nimic. Dar vorbește, domnilor judecători, vorbește de te otrăvește, nu altceva.
— Vorba nu e motiv de divorț, căci este ceva relativ.
— Cum ați spus? Că n'am înțeles.
— Unul vorbește mai mult, altul mai puțin, unul mai tare, altul mai încet, după temperament, după educație. Nu sunt toți indivizii la fel nici din acest punct de vedere. Faptul că soția este mai guralivă de cât soțul, sau vice-versa, nu constitue un motiv de divorț. Altceva mai ai de spus?
— Am de spus cum devine cazul. Dumneavoastră să vă considerați în locul meu. Și dacă nu veți proceda ca și mine, să-mi radeți o mustață.
— Fii scurt, căci avem optzeci de procese.
— Dimineața mă trezesc în vorbăria dumneaei. Imi spune ce-a visat. Visează mereu și aiurea: Cât timp mă spăl, mă îmbrac și beau ceaiul, vorbește, vorbește, și nu isprăvește nici când mă vede plecând la serviciu. La înnapoiere, cum trec pragul începe. Ce a auzit dela vecine, dela olteanul cu zarzavat, dela poștaș, dela te miri cine, sbârnâe în urechile mele, cari au ajuns să vâjie ca un ventilator. La masă tot așa, încât înghit cu noduri și confund cuțitul cu furculița. Amețeală, de! Dacă mă întind în pat, ca să mă odihnesc de munca dela birou, se transformă în aparat de radio. Și dă-i, și dă-i, și dă-i, până mă dă gata. Veți zice: poate că e mai tăcută seara. De unde! O ia din nou, și chiar cu mai mult damf. Și măcar dacă ar spune totdeauna altceva. Dar se repetă mai rău de cât discursurile agenților electorali de pe vremuri. Incerc s'adorm. Dumneaei vorbește. Isbutesc s'ațipesc. Vorbește. Și până când o apucă o răgușală mântuitoare, vorbește, vorbe-e-ște, vorbe-e-e-ște... N'ați da și dumneavoastră divorț, domnule președinte?

DON JOSÉ

HUMOR

„DUMNEZEU SA APERE PE REGE"!
Pe o stradă din Londra se găseau două măcelării ai căror proprietari își făceau o concurență îndârjită. Când unul din ei punea în vitrină o tăbliță cu inscripția: „doisprezece cârnăciori, un șiling", celălalt punea imediat și el o tăbliță pe care scria: „Doisprezece cârnăciori 80 de penci". Atunci, primul se răzbună și scrise: „Pentru 80 de penci nu se pot da cârnăciori de calitate bună". A doua zi apăru în vitrina de peste drum: „Cârnații mei poate să-i mănânce chiar regele!" Peste o oră, în vitrina concurentului se vedea scris cu litere cât toate zilele „God save the King".

CA SA LE PLACA LOR.
In prezența profesorului Misoginescu se vorbea mai deunăzi la o reuniune mondenă, despre femei și caracteristicile lor.
Profesorul spuse între altele: „Nu tot ce se spune despre femei e adevărat. Astfel, de pildă, nu există femee, care să nu prefere să se spună despre ea că e frumoasă de cât că e inteligentă".
La care stăpâna casei îi răspunse cu un zâmbet fin: „Domnule profesor, în privința asta nu dv. sunteți în măsură să dați un verdict just, ci o femee: motivul e că sunt foarte mulți bărbați proști și foarte puțini orbi...".

ALUZIE DELICATA.
Oh, Victore, ce reci sunt acum îmbrățișările tale! Când eram noi căsătoriți, mă strângeai atât de tare în cât mă durea!
— Da, asta din pricină că pe atunci aveam nasturi la haine!...

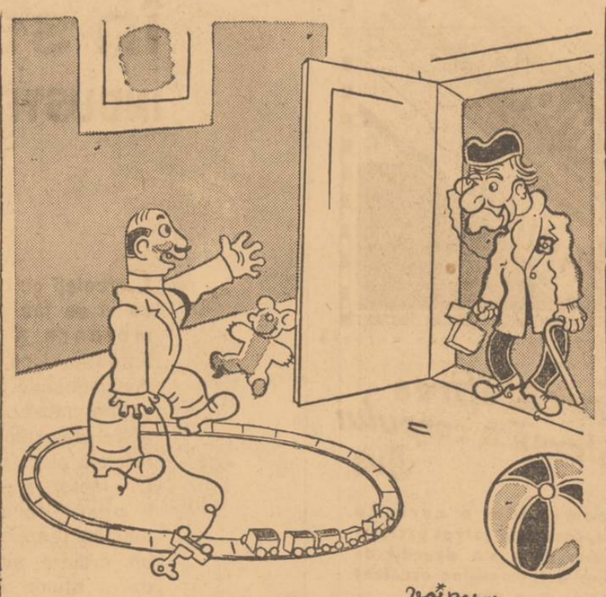

COPILĂRIE PRELUNGITĂ
— Ura! Tăticule, cred că n'ai uitat să-mi cumperi oul de ciocolată?

AVOCATUL

Un om ce te cunoaște de când lumea,
Deși întâia oară te-a văzut;
Și care'l pui în subsistența pungii
De cum la învoială ai căzut.

E singurul ce pare că te-ascultă
Și-ți dă dreptate-așa după cum vrei;
Când va pleda, pe loc judecătorii
Vor deveni ca niște mieluși.

Și deci isbânda! Altfel nu se poate,
E dumnealui la mijloc, înțelegi;
Incurcă adversarul și îl pierde
Prin labirintul textelor de legi.

Un lucru însă nu îl precizează
(Afară de „modestul onorar")
Dacă și ziua când câștigi procesul
Este cumva trecută 'n calendar!

C. IORGULESCU

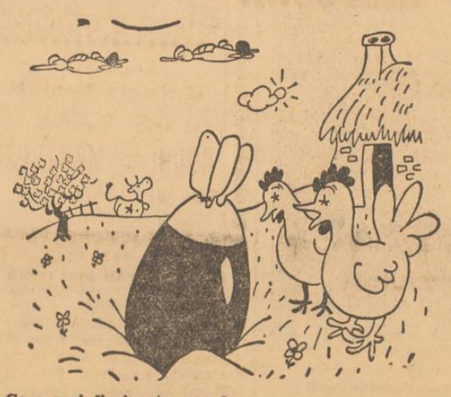

— Ce-o mai fi și asta, soro?
— Da' proastă mai ești! Asta e un ou de arioplan!...

DACĂ... DACĂ...

Trenul străbătea încet câmpia verde a Irlandei. Dealungul liniei ferate se întindeau, departe de tot, grădini de zarzavaturi. Ici-colea, printre grădinile de zarzavat, se zăreau pomi fructiferi, care ofereau sătenilor un loc de odihnă plăcut, după munca obositoare de dimineață; mai departe, pe câmpia acoperită de iarbă verde, turme de oi păsteau liniștite sub privegherea paznicilor.

In schimb, cei doi domni, care dela Dublin încoace, stăteau tăcuți unul în fața altuia într'un compartiment al trenului, nu se ocupau de loc de frumusețile naturei. Cel tânăr răsfoia mai multe reviste si ziare, în timp ce călătorul mai bătrân din fața sa, încerca să adoarmă dar nu reușia.

In momentul când trenul trecea podul depe Boyne, tânărul călător, ridicând ochii depe ziare, se adresă celui din fața sa:

— Dacă nu vă supărați, vă rog să-mi spuneți cât e ceasul.

Bătrânul îl privi sever, dar nu răspunse la întrebare.

— Vă rog să-mi spuneți cât e ceasul, întrebă iarăși călătorul cel tânăr. Dar nici de data asta celalt pasager nu-l onoră cu un răspuns. Ba ceva mai mult, bătrânul își întoarse capul într'o parte, ca și cum n'ar fi auzit nici una din întrebările tânărului călător. Acesta din urmă dădu din umeri supărat, adâncindu-se iarăși în citirea revistelor. Compartimentul era cufundat în tăcere, întreruptă din când în când de tusea bătrânului.

Afară începuse să se întunece. In depărtare apăreau mici lumini. Trenul se apropia de Templemore. Bătrânul începuse să se agite. Se ridică cu greu, apoi adresându-se tânărului, îi spuse:

— Sunt un om bătrân. Nu mă pot apleca. Dv. sunteți tânăr. Dați-mi vă rog geamantanul de sub bancă.

Tânărul îl servi tăcut.

— Mai am un geamantan în plasă, continuă bătrânul.

Acesta se ridică din nou, îi dădu jos geamantanul greu.

Locomotiva flueră. Trenul se opri. Călătorul cel tânăr își luă servieta, își puse pălăria în cap, voind să coboare. Bătrânul îl atinse pe umăr.

— Sunteți tânăr, voinic. Ce ar fi dacă mi-ați duce cele două geamantane până la o trăsură?

Tânărul îl privi, nu răspunse nimic; luă cele două geamantane, traversă gara, și ieșind pe peronul din fața gării, le puse într'o trăsură. In momentul când bătrânul se urca în trăsură, tânărul rupse tăcerea, spunându-i:

— In fine! Nu aveți nici un motiv să vă plângeți de mine. Am fost și politicos și serviabil față de dv. Dar am și eu o rugăminte. Spuneți-mi, vă rog, dece nu ați răspuns atunci când v'am rugat să-mi spuneți cât e ceasul?

— Bine tinere, răspunse gânditor bătrânul. Dacă v'ași fi răspuns ce oră este, am fi legat, fără să vrem, o convorbire. Nu-i așa? Dv. ați fi întrebat încotro călătoresc; eu ași fi răspuns, spre Templemore. Mi-ați fi spus că și dv. mergeți spre Templemore. La rândul meu, ași fi spus că mă bucură această tovărășie. Dv. ați fi întrebat cum mă numesc, unde locuiesc, cu ce mă ocup, dacă sunt căsătorit, dacă am copii? Eu ași fi spus că mă numesc Eamon Donegal, că locuiesc pe Threenadle-Street, că sunt negustor de blănuri, că sunt căsătorit și că am o fată de o frumusețe rară. Și care ar fi fost rezultatul acestor întrebări și răspunsuri? Iacă, să vă spun tot eu! Când vorbești cu cineva atât de mult, te simți obligat să-l înviți acasă. Și eu trebuia să fac acest lucru. Dv. ați fi venit. V'ați fi îndrăgostit de fata mea, care are pe lângă frumusețe și o zestre frumușică și... în sfârșit mi-ați fi cerut mâna ei...

— Și?... tânărul îl privi surâzând. Nu văd nici-o legătură între întrebarea mea, care se referea la ceas și răspunsul dv.

— Așa...! Ei bine, tinere! Să ți-o spun eu: unui bărbat, care nu posedă nici măcar un ceasornic, eu pe fata mea nu i-o dau nici în ruptul capului.

Ciudat om, se gândi tânărul. Parcă eu l-am intrebat dacă vrea să-mi dea fata sau nu. L-am întrebat de oră. Și privind în urma trăsurei, care lăsa un nor imens de praf în urma ei, părăsi peronul, îndreptându-se spre oraș.

Trad. de **E. PAPAZIAN**

HAINE DE PAȘTI

— Iți vin foarte bine, dragul meu.... n'ai decât să te îngrași puțin și o să stea pe tine ca turnate...

PENTRU O LITRIȘOARĂ DE ZAHĂR...

Mare înghesuială în fața consumului „La belșug". Negustorul a adus zahăr. Ce e drept, nu dă mai mult ca o litră de... familie, ca să „apuce" toată lumea. O litră... E bună și aia, și cine stă la rând, apucă.

„Coada" începe din ușa băcăniei, merge dealungul ulucii vecinului, trece prin fața simigeriei, cotește după colț și se termină abia dincolo, în fundătură, în capul maidanului.. Femei, bărbați, copii, de toate vârstele și de toate nuanțele, stau înșirați la rând, într'o ordine îndoelnică, sub privirile agere ale gardianului, care veghiază ca... coada să-și păstreze supleța normală, și să nu se.. umfle pe la anumite locuri.. O mare de tulpane și de broboade colorate, printre cari, pălăria cochetă a vreunei conițe, sau cravata de gust fin a vreunui domn mai bine, fac notă distinctivă..

In răstimpuri, ușa prăvăliei se deschide, sub năvalnica presiune a mulțimii. O mică bătălie se încinge acolo sus, în prag, și din iureșul de luptă, se despart treipatru „eroi", cari isbutesc să se strecoare cu greu, mai mult deacurmezișul, prin deschizătura îngustă a ușii, în acea mult dorită Nirvană a zahărului...

In acelaș timp, pe ușa de din dos, prin curte, ies „fericiții", ținând fiecare cu grijă, subțioară, punguliță cu litra de zahăr.. Sărmanii.. Unii au pălăriile desfundate, alții, hainele sfâșiate, alții, ghetele stâlcite.

Toți însă flutură pe buze zâmbetul de mulțumire al isbânzii... și al îndestulării.

O femeie, curățel îmbrăcată, trece drumul, și cu cea mai francă seninătate, încearcă să se alipească rândului, în față, lângă ușă..

— „La coadă!" se aude o voce pițigăiată din fund.

— „Că-i mai grasă.." completează o voce baritonală.

— „Noi stăm acilea dela 4 dimineața.. și dumneaei.."

— „Stați soro, că eu n'am venit după zahăr.. Și nu vă ia nimeni rândul".

— „Atunci, ce cauți de te alipiși în față?"

— „Am venit și eu.. să privesc.."

— „Da ce e aici, să privești? Panorama lui Braun? „Ori treci la coadă, ori..." intervine autoritară aceeași voce baritonală.

Lumea râde cu poftă. Nou venita s'a retras în marginea trotuarului, căutând din priviri, printre rânduri, vreo cunoștință, cărcia să i se alăture..

— „O pățiși coană Vetuțo.." răsare din rând, vocea unei femei scurte și grase, ca un dop.

— „Ia te uitااă.. Lelea Marița.. Ce faci soro?"

— „Iaca ce să fac? Stau și eu la rând pentru o litrișoară de zahăr. Dela 5 dimineața sunt venită. Da dumneata, ce rost ai? Nu ieși loc la coadă?

— „N'aș lua.. că.. e prea departe.. De-aș fi mai în față.."

— „Deh, soro, fiștecare, după cum se scoală.. Și aici e pe dreptate.."

— „Cum am face să stăm alături?.. că ne-am mai spune de-ale noastre.."

— „Regret, coană Vetuțo, da ne mazilește lumea.. Ne spunem, da.. de la distanță.."

Nădejde spulberată.. Nou venită se retrage resemnată în marginea trotuarului..

— „Și altfel, ce mai faci, coană Vetuțo?" întreabă dulceag femeia din rând.

— „Iaca bine.. Dumneavoastră?

— „Bine, slavă Domnului"..

— „Ce-ți mai face bărbatu?"

— „Ce să facă și el? Ce fac și eu.. Stă la rând.. E pe aici.."

— „Sărut mâna, coană Vetuțo" se aude de undeva mai din fund, o voce tare asemănătoare cu vocea baritonală de adineauri..

— Ia te uită... Nea Mitică.. Dacă nu-mi spunea nevastă-ta, nici nu știam că ești pe aici! Ce faci?"

— „Ce să fac.. Mă înghesui și eu.. pentru o litrișoară de zahăr.."

— „Da la lucru nu mergi?"

— „Nu, că sunt de noapte.. Nici n'am intrat bine în casă azi dimineață când am venit dela atelier, și m'a și luat pe sus... Și apoi dumneaei ca dumneaei, da mama soacră... să te ferească Dumnezeu... Să nu mă audă.."

„Cum o să te audă"?

— „Păi e și dumneaei pe aici.. Uite-o mai încolo.."

— „Ia te uită.. Ce faci, mamă Bălașo?"

— „Ce să fac? Mă înghesui și eu, femeie bătrână, pentru o litrișoară de zahăr.."

— „Lasă că e bine.. Zi așa... Și cu fata... și cu ginerile.. Copilașii.. nepoții ce-ți mai fac?"

— „Mulțumim lui Dumnezeu... Sănătoși și ei..."

— „Noi, sănătoși, bunicuțo? N'a spus mămica la școală că avem tuse măgărească?" intervine înțepat, un țânc cât un nod, ținând de mână pe altul și mai pipernicit, amândoi, aproape pierduți între fustele largi ale bătrânii.

— „Ia te uită.. Și Gigel.. Și Ticuță. Da cu voi ce e pe aici, mă urieșilor?"

— „Te să fie? Ne înblânțim și noi pentru o litlisoală de zahăl.."

— „Zi.. și voi...?! Bravo!.. Toată familia care vasăzică.. Sorăta, Didina, mai lipsește, ca să fiți cu toții.."

— „Prezent și eu, coană Vetuțo" intervine o domnișoară din rând, cu buzele violent vopsite..

— „Ia te uită și pe Didina.. Ce faci fetițo?"

— „Ce să fac și eu? Pentru o litrișoară de zahăr.."

— „De când nu te-am văzut, te-ai făcut fată frumoasă.. Ce ai de gând? Nu ne faci o nuntă?"

— „De ce nu, coană Vetuțo? Nu știi că m'am logodit?!"

— „Nu mă 'nebuni!"

— „Cunoști pe logodnicul meu?"

— „De und' să-l cunosc?"

— „Imi dai voie să ți-l prezint.. Dumnealui.."

Inainte de a avea timp să se desmeticească, un tinerel cu mustața abia mijită, se apleacă și cu un țocăit sgomotos sărută mâna coanei Vetuța.

— „Imi pare bine.. Zi.. și dumneata.. cu logodnica.. la coadă?!"

— „Ce să facem doamnă? Ne sbatem și noi.. pentru o litrișoară de zahăr".

— „Bravo.. Așa logodnic mai rar.. Nici nu-l aveți încă ginere, și sare pentru casa dumneavoastră".

— „Bun băiat, de ce să zic?— intervine bătrâna — și de viitor.. Are atelier mecanic.. propriu.. al lui. E trup și suflet pentru noi. Ce ne-a zis? Dacă merge Didina, viu și eu.. să-i țiu de urît.." „Vino maică".. Și nici să zici că a venit singur... Aș.. a adus și trei „ocinici" după el. E colea câte trei."

— „Și ăia tot pentru o.. litrișoară de zahăr?"

— „Tot"..

— „Și tot pentru dumneavoastră?"

— „Da pentru cine?"

— „Eee, păi atunci, frumoasă litrișoară.. Odată doi carevasăzică, soacra trei, doi copii cinci, fata cu logodnicul, șapte, trei ocinici, zece. Taman zece litrișoare.. Așa mai zic și eu.."

— „Și adică, la ce ne ții dumneata socoteala?"

— „Nu sunt egoistă pe alții, da.. zic și eu.."

— „Cine are copii, are și ajutor.. De ce n'ai și dumneata?"

— „Cine a știut ce vremuri are să vie? Că făină se găsea.. Că untdelemn se găsea.. că zahăr se găsea.. Ce bine mi-ar fi prins acum niscaiva copii. Fiecare câte o litrișoară.. Da așa.. Eu, cu bărbatu-miu.. Și el bolnav.. cu diabetu lui.."

— „Are mult zahăr, soro?"

— „Are destul.. Cam 50 de grame la litru.. Și a spus doctoru că îi crește mereu.. și mai are și în sânge.."

— „Păi dacă e așa, dumneata ar veni că ești mai în câștig ca noi toți. Că ai fabrica de zahăr în casă.." intervine bărbatul, de mai încolo...

— „Ferească Dumnezeu, nene Mitică. Bate-te peste gură..."

— „Așa e maică.. Vorbește și dumnealui.."

— „Apoi mă duc.."

— „Pe la noi, când mai vii?"

— „Am să viu.. Că am să vă povestesc multe.. Poate chiar după masă".

— „După masă să nu vii, maică.. Nu ne găsești.. Nu suntem acasă."

— „Da unde sunteți?"

— „Auzi că aduce untdelemn la „Cooperativă".. Și dă tot câte o litrișoară de familie. Poate om căpăta și noi.. Că n'avem nici de candelă.."

— „Și mergeți iar cu toții?"

— „D'apoi cum altfel?"

— „Așa e.. Ce nu face omul pentru o litrișoară de untdelemn?.."

CONST. COLONAȘ

— De ce ți-ai încălțat ghetele cele noui, Ghiță?
— Păi astăzi este Paști...

Afacerile sunt afaceri

O tânără și sprintenă cameristă intră într'un magazin de aspiratoare electrice și spune patronului:

— Sunt în serviciu la doamna contesă de Roccaverdina, care vrea să cumpere un aspirator de praf.

— Bine, domnișoară, să vă servim.

— Un moment, domnule.

— Mă rog.

— Ce comision îmi dați dacă fac pe contesă să cumpere un aparat de la dvs?

— Depinde.

— De dumneata...

— Bine, ne putem învoi.

— Vă rog să observați însă că am mai fost și la alți negustori cari mi-au oferit 10%. Dacă dv. îmi dați 25%...

— Imposibil. Cel mult ți-ași putea da 22. Și asta numai fiindcă țin să fac pe placul unei persoane atât de frumoase ca dumneata.

— Te rog. Te rog... Primesc 22 la sută; trimite mâine dimineață contesei aspiratorul acesta de 800 de lire. Imi revin deci 176 de lire. Te rog să spui vânzătorului d-tale să-mi achite provizionul îndată ce i-se va plăti factura.

— Ne-am înțeles.

— Mulțumesc.

— Bună ziua, dragă domnișoară.

A doua zi aspiratorul de praf fu livrat contesei de Roccaverdina și camerista își încasă provizionul.

Dar, după câteva zile negustorul, care nu mai visa de cât pe frumoasa cameristă, fu cuprins de dorința de a o revedea și începu să dea târcoale palatului contesei.

El nădăjdula să vadă pe cameristă; când, deodată, o zări apărând, îmbrăcată ca o prințesă și urcându-se într'un somptuos automobil fără număr, pe când portarul casei o saluta până la pământ.

— Cum o chiamă, întrebă el, discret, strecurând un bacșis în mâna portarului.

— Cum n'o cunoașteți? Dar e contesa de Roccaverdina!

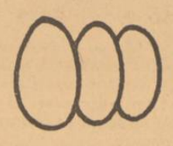

Constatări

„Cât de rău, Pilat la urmă s'a spălat pe mâini".

In țară, mulți nu se spală de loc.

✱

„Pe cămașa Domnului sorți s'au tras..."

Mulți cetățeni însă n'ar avea acum groază de acești sorți. Din cauza scumpetei și pentru că vin și lunile călduroase, ar putea ușor să renunțe la cămăși.

✱

„Pe vremea pătimirii Fiului lui Dumnezeu era—spune Scriptura — o Caiafă".

Câte caiafe sunt acum?

— Cred că ouăle astea au fost făcute de o găină care era în doliu...